

РЕШЕНИЕ

№ 85

гр. Пазарджик, 15.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XX НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Лесенски

при участието на секретаря ДАНИЕЛА Г. МУРДЖЕВА
като разглежда докладваното от Красимир Лесенски Административно наказателно дело № 20225220201186 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

С наказателно постановление № 22-1006-001289 от 07.06.2022 г. на Началник група в сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР Пазарджик на М. Е. Р. с ЕГН: ***** от гр. П., ул. „Г. Х.“ № 28 е наложена глоба в размер на 100 лв. на основание чл.53 ЗАНН, вр. чл.180, ал.1, т.1, пр.3 от ЗДвП за нарушение на чл.5, ал.2, т.4 от ЗДвП, глоба в размер на 100 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца на основание чл.53 ЗАНН, вр. чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП за нарушение на чл.103 ЗДвП.

Срещу НП е подадена в срок жалба от М. Е. Р., в която се навеждат доводи за незаконосъобразност и неправилност на постановлението и се моли да бъде отменено.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез надлежно упълномощения си процесуален представител поддържа жалбата. Ангажира доказателства. Излага допълнителни доводи за отмяна на атакуваното НП.

Ответникът по жалбата, редовно призован, не се явява. Постъпило е писмено становище от надлежно упълномощен процесуален представител, с

което се иска потвърждаване на постановлението. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като съобрази доводите изложени в жалбата и събраните по делото писмени и гласни доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено следното:

На ... г. около ... ч. свидетелите Т. М. и Е. Й. – и двамата полицейски служители при ОД на МВР Пазарджик, се намирали по разстановка на входа на паркинга на р-т „Т.“ в гр. П. във връзка с провеждащите се абитуриентски балове и извършвали контрол на движението, като и двамата служители се намирали извън паркирания там служебен автомобил. В същото време жалбоподателят Р. управлявал лек автомобил марка „Б.“, модел ... с рег. № ..., като се движел в посока от сградата на Община П. към спортна зала „В.Л.“ и ул. „П.“. Вътре в автомобила заедно със жалбоподателя се намирал и свидетелят И. Т.. След като подминал светофара пред Общината жалбоподателят започнал да криволичи от една лента в друга, за да заобикаля събралите се там хора и изпреварил един автомобил. В същото време полицейските служители чули свистене на гуми и форсиране на двигателя. Виждайки нарушението, което върши жалбоподателя и за да предотврати инцидент, полицейският служител Т. М. излязъл към средата на пътното платно, от лявата страна на идващия към него автомобил и на разстояние около един метър от него, като подал сигнал за спиране със „Стоп“ палка на водача – жалбоподателя. Последният не спрял на сигнала и подминал, като вътре в автомобила заедно със свидетеля Т. коментирали, че жалбоподателят не бил сигурен дали на него полицейският служител е размахал палка и му е дал знак да спре. Според Т., дори когато подминали, в огледалото за задно виждане се виждало как полицейския служител размахва палката към тях, но според свидетеля нямало как да спрат заради движението. Полицейските служители видели номера на автомобила на жалбоподателя, направили справка и се свързали с колегите си в РУ на МВР П., тъй като установили, че жалбоподателят е оттам. Последните намерили по-късно същия ден с Р. и му разпоредили да се върне в П.. Жалбоподателят се върнал и свидетелят М. му съставил АУАН, подписан и получен от последния, като Р. заявил, че има възражения. Въз основа на акта е издадено и обжалваното наказателно

постановление.

По делото са разпитани като свидетели Т. М., Е. Й. и И. Т., които в показанията си разкриват гореописаната фактическа обстановка. Съдът кредитира показанията на полицейските служители Т. М. и Е. Й. като ясни, категорични и безпротиворечиви по отношение на съставомерните признаци, както и съответстващи на останалите доказателства по делото. Те са дадени и от лица, незаинтересовани пряко от изхода на делото. По отношение на извършваните маневри от жалбоподателя, изразяващи се във внезапно преминаване в лентите за движение и подадения сигнал за спиране към жалбоподателя, които са основен предмет по настоящото дело, съдът ги кредитира изцяло. В крайна сметка показанията на полицейските служители в по-голямата си част се покриват и с показанията на свидетеля Т., като последният съвсем естествено омаловажава поведението на жалбоподателя зад волана, тъй като са приятели, но в същото време не отрича, че дори и той е възприел подадения сигнал за спиране, както евентуално той е възприет и от жалбоподателя, но последният не могъл да спре „заради движението“. Важно е да се отбележи, че Т. говори, че Р. не е спрял, защото зад тях е имало друг автомобил, т.е. изложеното от полицейските служители, че жалбоподателят преди да му подадат сигнал за спиране е изпреварил друг автомобил, отговаря на действително случилото се. Безспорно от събраните доказателства се установи, че жалбоподателят е извършвал маневри, преминавайки внезапно в платната за движение и в същото време не е изпълнил даденото разпореждане от полицейския служител М. да спре плавно след сигнал за спиране със стоп палка. Последното не само не е неправомерно действие от страна на М., а е напълно в законовите правомощия на полицейските служители. Вярно е, че полицейският служител не се е намирал от дясната страна на движението на автомобила на жалбоподателя до бордюра или банкета, така както изисква чл.61, ал.2 от Инструкция № 81213-749 от 20.10.2014 г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение, но това е било само вследствие самите обстоятелства по извършване на нарушението, тъй като полицейските служители са се намирали от другата страна на пътното платно, за да контролират движението на пристигащите към паркинга автомобили на абитуриентите и М. е реагирал мигновено на поведението на жалбоподателя

на пътя, като не е имал време да се придвижи до отсрещната страна на платното. Ето защо съдът в крайна сметка кредитира показанията на полицейските служители и то не само защото те са такива, а защото техните показания са ясни и категорични по съставомерните обстоятелства. Конкретните съставомерни въпроси по настоящото дело касаят единствено обстоятелствата дали са извършвани маневри от жалбоподателя, изразяващи се във внезапно преминаване в лентите за движение, с което е създадена опасност за движението и дали е подаден сигнал за спиране към жалбоподателя, който да е правомерен, съответно дали е възприет от него и изпълнен. Съгласно изложената фактическа обстановка и мотивите по-горе на съда, то категорично се установи, че жалбоподателят действително е извършвал маневри, изразяващи се във внезапно преминаване в лентите за движение, създава опасност за движението, тъй като на мястото са се намирали множество граждани - пешеходци и автомобили, както и не е изпълнил подадения му правомерен сигнал да спре. А сигналът се явява правомерен, тъй като са били налице обстоятелствата по чл.58, ал.1, т.1 от Инструкция № 8121з-749 от 20.10.2014 г. за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение - има нарушение на правилата за движение по пътищата от страна на Р..

При тези данни от правна страна съдът намира, че жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна състава на административно нарушение по чл.5, ал.2, т.4 от ЗДвП и чл.103 от ЗДвП, като на ... г. в 20:30 часа, в гр. П. на пл. В. № 1, като водач на лек автомобил, БМВ ..., с рег. № ..., управлява горепосоченото МПС лична собственост като извършва следните нарушения: движейки се по пътното платно извършва маневри, изразяващи се в последователно внезапно преминаване в лентите за движение, (форсира е на двигателя и свистене на гуми), като нарушава правилата за използване на пътното платно и създава непосредствена опасност за движението и не спира плавно на посоченото място, или в най-дясната част на платното за движение, при подаден ясен сигнал за спиране със „Стоп“ палка по образец от контролен орган, като продължава движението си в посока към ул. „П.“. Съдът намира за категорично установени и доказани елементите от съставите на всяко едно от административните нарушения. В тази насока са показанията на свидетелите и писмени доказателства.

Основна защитна позиция в жалбата е, че нарушенията не са извършени от жалбоподателя. Показанията на свидетелите М. и Й. са категорични в тази насока, а се подкрепят и от показания на Т. в по-голямата си част. Не бяха събрани такива, които да ги оборват или поставят под съмнение. Ето защо съдът намира нарушенията за безспорно извършени от жалбоподателя, като са доказани всички елементи на състава на административно нарушение по чл.5, ал.2, т.4 от ЗДвП и чл.103 от ЗДвП.

Видно от постановлението същото е издадено в съответствие с материалния и процесуалния закон. При извършената цялостна служебна проверка на НП и АУАН в обхвата и пределите, посочени в нормата на чл. 314, ал.1 от НПК, съдът констатира, че същите са съставени при спазване на процесуалните правила, както и от компетентни лица в кръга на предоставените им властнически правомощия. При съставяне на АУАН и издаване на наказателното постановление са спазени всички срокове и процедури, изискуеми от разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Подробно и ясно са описани и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, поради което съдът счита, че е спазена разпоредбата на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Всяко едно от административните нарушения е конкретизирано, позволява на субекта на нарушението да разбере за какво е обвинен. Конкретно е посочена и нарушената материалноправна норма, датата и мястото на установяване на нарушението. Изложените правни съображения налагат еднозначен извод, че при издаване на НП наказващият орган не е допуснал съществени нарушения на материалния закон и такива от процесуално естество, които да водят до ограничаване правото на защита на санкционирания субект.

При определяне на вида и размера на административните наказания административнонаказващият орган се е съобразил с разпоредбата на чл.27, ал.2 от ЗАНН и е определил на жалбоподателя наказание глоба в размер на 100 лв. на основание чл.53 ЗАНН, вр. чл.180, ал.1, т.1, пр.3 от ЗДвП за нарушението на чл.5, ал.2, т.4 от ЗДвП, както и глоба в размер на 100 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца на основание чл.53 ЗАНН, вр. чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП за нарушение на чл.103 ЗДвП. Така определените наказания са в законово определените рамки. Съгласно чл.180, ал.1, т.1, пр.3 от ЗДвП: „Наказва се с глоба от 20 до 150 лв. водач, който

наруши правилата за използване на пътното платно, когато в резултат на нарушението е създадена непосредствена опасност за движението“. Съгласно чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП: „Наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и с глоба от 50 до 200 лв. водач, който откаже да изпълни нареждане на органите за контрол и регулиране на движението“. Съдът намира, че правилно наказанията са наложени над техния минимум, предвиден в закона, като са взети предвид смекчаващите и отегчаващите вината обстоятелства. Съдът счита, че така определените наказания се явяват съответни на нарушенията и на личността на дееца, който има множество предходни нарушения на ЗДвП, за които са му издадени осем наказателни постановления и десет ел. фиша, включително и предходно нарушение конкретно на чл.5, ал.2, т.4 от ЗДвП през 2020 г., за което дори му е била наложена глоба в по-висок размер от сегашния, а именно на 150 лв. Видно е, че тези предходни наказания не са изпълнили своята превъзпитаваща роля, поради което съдът счита, че настоящите такива не следва да бъдат изменяни посредством тяхното намаляване.

С оглед характера на засегнатите обществени отношения, свързани с безопасността на движението по пътищата, съдът счита, че случаят категорично не може да се определи като маловажен по смисъла на чл.28 от ЗАНН.

По изложените съображения въззивният съд счита, че обжалваното наказателно постановление следва да бъде потвърдено като законосъобразно и обосновано, а жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна.

При този изход на спора и на основание чл. 63д, ал. 4, вр. ал.1 от ЗАНН, в полза на ответната страна следва да бъдат присъдени разноски за настоящата инстанция, които представляват юрисконсултско възнаграждение за осъществено процесуално представителство. На основание чл. 63д, ал. 5 от ЗАНН, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл.27е от Наредбата за заплащане на правна помощ, съдът намира, че следва да се присъди минимално възнаграждение в размер на 80 лева с оглед неявяването в открито съдебно заседание по делото на процесуалния представител на ответника и изготвянето само на писмено становище.

Водим от горното и на основание чл.63, ал.1, ал.2, т.5 и ал.9 от ЗАНН,
Районен съд Пазарджик, XX състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като законосъобразно наказателно постановление № 22-1006-001289 от 07.06.2022 г. на Началник група в сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР Пазарджик, с което на М. Е. Р. с ЕГН: ***** от гр. П., ул. „Г. Х.“ № 28 е наложена глоба в размер на 100 лв. на основание чл.53 ЗАНН, вр. чл.180, ал.1, т.1, пр.3 от ЗДвП за нарушение на чл.5, ал.2, т.4 от ЗДвП, глоба в размер на 100 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца на основание чл.53 ЗАНН, вр. чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП за нарушение на чл.103 ЗДвП.

ОСЪЖДА М. Е. Р. с ЕГН: ***** от гр. П., ул. „Г. Х.“ № 28 да заплати на ОД на МВР Пазарджик, сумата от 80 (осемдесет) лева разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване чрез Районен съд Пазарджик пред Административен съд Пазарджик в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____